28 DE ANI
National
Cotidian fondat în 1997

Scris de **Nicholas Cezar** 2025-10-16

Hidrocentralele, redeschise pentru țară, închise pentru ecologiștii de Facebook

România face, în sfârșit, un pas care părea imposibil: pregătește terenul pentru redeschiderea a șapte hidrocentrale abandonate în birocrație, praf și vorbe goale. Un gest firesc, logic, chiar vital într-un context global în care energia nu mai e doar o resursă, ci o armă economică. 214 MW de energie sigură, curată și produsă în țară, iată o veste care ar trebui să bucure pe oricine își plătește facturile fără să ofteze. Dar, desigur, nu toată lumea se bucură.

Așa cum era de așteptat, vestea i-a întristat pe unii din coaliția de guvernare și aici ne

referim la USR, acel ONG cu 12% voturi, propulsat direct în guvernare de „diktatul” lui Macron. Pe rețelele sociale și în declarații pompoase, ecologiștii de birou au sărit imediat: „pădurile sunt în pericol”, „trădăm ariile protejate” și „faceți o crimă împotriva naturii”.

Se pare că, pentru unii, orice pas spre independență energetică devine suspect., dar energia scumpă, importată și facturată de firme străine nu deranjează pe nimeni.

Hidrocentralele, aceste „relicve industriale”, sunt deodată inamicul public numărul unu, de parcă barajele ar fi mai toxice decât gazul importat sau curentul scump de la furnizori străini.

Dar, hai să ne întrebăm puțin mai serios:

Cine are interes ca România, altădată exportator de energie, să ajungă dependentă de alții?

Cum am ajuns să importăm electricitate, când până nu demult aveam surplus și infrastructură și mai dădeam și vecinilor – contracost la unii, gratis Ucrainei și Moldovei, zic cârcotașii?

Cine a „secat” râurile prin construirea de minihidrocentrale și stăvilare? Din ordinul cui s-a făcut și ce scop real urmărea?

Când se va uita clasa politică, și USR în mod special, la problemele reale ale românilor, precum facturile la utilități tot mai mari?

Și poate cea mai gravă întrebare: cum este posibil ca România, țară producătoare de energie, cu hidrocentrale, termocentrale și, mai ales, cu o centrală nucleară, să aibă curentul facturat de firme străine? Apa, aerul și resursele (uraniu) sunt ale statului, dar

energia produsă ajunge să fie vândută populației la prețurile dorite de companii externe. Cum e posibil să producem noi energia și tot noi să o cumpărăm de la străini?

Ironia e amară: noi producem, alții profită. Iar când cineva propune să repornim ce e al nostru, apar imediat avertismentele apocaliptice. Se vorbește despre debite scăzute, ecosisteme fragile, păduri în pericol. Corect, mediul trebuie protejat. Dar poate că protejarea mediului nu înseamnă să lăsăm țara în întuneric sau să blocăm proiecte începute acum 20 de ani, deja plătite din bani publici.

Și atunci ne întrebăm: de ce se opune USR? Ale cui jocuri politice servește ministra Mediului? Care e adevăratul scop al acestei opoziții obsesive? Că energia nu se importă de dragul naturii, ci de dragul altor interese, ne-am lămurit.

De prea multe ori, România a fost blocată între două extreme: pe de o parte, urgența energetică și nevoia de stabilitate; pe de alta, activismul de vitrină, fără soluții concrete. Între timp, facturile cresc, investițiile se opresc, iar tinerii pleacă. Pădurile nu ne vor ține de cald iarna, iar râurile neprotejate de baraje devin doar știri de inundații.

Desigur, nici statul nu e fără vină. Anii de tergiversări, lipsa unei strategii coerente, proiectele lăsate să ruginească, toate acestea arată o neputință instituțională care n-are legătură cu ecologia. Dar a condamna orice tentativă de repornire drept „trădare a naturii” este o exagerare periculoasă. Mai ales când restul Europei caută soluții de diversificare energetică, iar noi ne certăm pe Facebook despre baraje construite înainte

de smartphone-uri.

Poate că adevărata întrebare nu e dacă distrugem natura, ci dacă mai putem să construim ceva în țara asta. Pentru că da, pădurile trebuie păstrate. Dar și economia trebuie salvată.

Și poate, doar poate, în loc să ne acuzăm unii pe alții de „trădare”, ar fi cazul să recunoaștem că independența energetică nu se obține din postări și discursuri, ci din proiecte duse până la capăt.